

Nr 6.

Ankom till riksdagens kansli den 11 april 1929 kl. 1 e. m.

Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 6, i anledning av väckt motion, II: 302, angående understödjande av verksamheten med s. k. skolovskolonier.

I en inom andra kammaren väckt och till andra kammarens första tillfälliga utskott för förberedande behandling hänvisad motion, nr 302, hava herr Hage och fru Nordgren hemställt, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, det Kungl. Maj:t måtte låta utreda huruvida, i vad mån och på vad sätt den verksamhet, som sedan långt tillbaka pågått för att bereda barn i skolåldern från samhällen med sammanträngd befolkning (städer, industriorter m. fl.) tillfälle att genom vistelse på landsbygden under ferierna förvärva hälsa och krafter, kunde genom statens försorg stödjas och utvecklas.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet har i vederbörlig ordning inhämtat yttranden över motionen av *Yttranden.* socialstyrelsen och skolöverstyrelsen samt har därjämte berett svenska stadsförbundet tillfälle att uttala sig i frågan. De med anledning härav avgivna yttrandena äro såsom bilagor fogade vid detta betänkande; och tillåter sig utskottet här att hänvisa till desamma.

I skrivelse den 9 maj 1917, nr 119, anhöll riksdagen, såsom av motionärerna *Frågans tidigare behandling.* erinrats, det Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, huru och i vad mån den verksamhet, som sedan ett trettiotal år pågått för att bereda fattiga barn i skolåldern från städer och större industrisamhällen tillfälle att genom vistelse på landsbygden under ferierna förvärva hälsa och krafter, kunde genom statens försorg stödjas och utvecklas.

Genom beslut den 25 maj 1917 anbefallde Kungl. Maj:t skolöverstyrelsen att avgiva utlåtande i nämnda ärende.

Till åtlydnad härav avgav skolöverstyrelsen, efter hörande av samtliga statens folkskolinspektörer, Stockholms stads folkskoleledirektion, vissa folkskolestyrelser och skolråd samt enskilda sammanslutningar, den 15 december 1921 utlåtande i ämnet.

Med hänsyn till å ena sidan de stora kostnader, som frågans lösning skulle

förorsaka statsverket, å andra sidan det rådande statsfinansiella läget fann Kungl. Maj:t genom beslut den 15 december 1922 riksdagens berörda skrivelse icke föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd. Tillika förordnade Kungl. Maj:t, att handlingarna i ärendet skulle överlämnas till skolöverstyrelsen, som skulle hava att framdeles, därest överstyrelsen så funne påkallat, till Kungl. Maj:t inkomma med de förslag i ämnet, till vilka förhållandena då ansåges giva anledning.

Utskottet. Säsom motionärerna framhållit, torde det knappast från något håll bestridas, att den nu existerande verksamhet, som går ut på att sända ut till landet barn från samhällen med mera sammanträngd befolkning och främst sådana barn, som bo i mer eller mindre hälsovådliga bostäder, är en verksamhet av ur sociala och sanitära utgångspunkter synnerligen tilltalande slag. Det initiativ, som, enligt vad ovan erinrats, i denna fråga togs av 1917 års riksdag, vittnar också om det intresse, som i riksdagens alla läger fanns för att stödja och utveckla denna verksamhet.

Utskottet vill icke underlåta att i detta sammanhang uttala sin stora tillfredsställelse över det intresse och den offervillighet, som från såväl kommuner som enskilda — icke minst från de sistnämndas sida — städse kommit denna verksamhet till del. Men, såsom jämväl skolöverstyrelsen framhållit, återstår ännu mycket att göra. Det förhåller sig utan tvivel så, att det finnes samhällen, där en verksamhet av denna art skulle vara synnerligen motiverad men där den helt saknas. Vidare skulle det i de samhällen, där verksamheten förefinnes, vara önskvärt, att flera barn, än som nu är fallet, finge åtnjuta förmånen av lantvistelse, och att barnens lantvistelse i vissa fall kunde göras långvarigare.

Med hänsyn till vad sålunda framhållits finner utskottet starka skäl tala för att åtgärder nu vidtagas för att möjliggöra ingripande i en eller annan form från statens sida till förmån för denna verksamhet.

Utskottet bortser ingalunda från de betänkligheter, som upprest sig inför förslaget om ett statsingripande på detta nya område, både beträffande kostnaderna och i fråga om den hämmande inverkan, som ett statsingripande skulle kunna tänkas utöva på den frivilliga verksamheten. Det står därför klart för utskottet, att ett statligt ingripande i här förevarande hänseende aldrig kan få givas formen av fortlöpande understöd; med ett dylikt förfaringssätt skulle enligt utskottets förmenande nyssnämnda svårigheter icke kunna undvikas.

Däremot synes det som om ett kraftigt och välbehövt stöd för skolovskoloniverksamheten skulle kunna givas därigenom att staten bidroge till igångsättande av sådan verksamhet på orter, där den tidigare icke förekommit — på grund av antingen bristande intresse eller bristande ekonomisk förmåga. Genom ett statsingripande i detta hänseende skulle både hos kommuner och enskilda kunna uppväckas intresse för saken, starkt nog att efter ett eller annat år självt föra rörelsen vidare framåt. Jämväl de hindrande ekonomiska svårig-

heterna skulle i någon mån kunna undanröjas. Detta statliga bidrag bör anknytas till någon kommunal institution, varigenom kommunen själv visar sitt intresse för saken och giver den fortsatta utvecklingen sin garanti; härigenom undviks säkerligen den möjligheten, att en med statsunderstöd påbegynt skollovskoloniverksamhet avtynar och försvinner, när statsunderstödet upphör. Om den statliga understödsverksamheten inskränkes på sätt nu föreslagits, kunna slutligen de statliga kostnaderna hållas inom rimliga gränser; och den enskilda och kommunala offervilligheten blir ingalunda förkvävd.

Utskottet vill därför förorda, att en utredning må komma till stånd i anslutning till de sålunda uppdragna riktlinjerna. Därvid synes jämväl böra undersökas, huruvida och i vilken utsträckning det kan vara möjligt och lämpligt att det sålunda ifrågasatta statsbidraget användes till anskaffande av mark och uppförande av byggnader för skollovskoloniverksamheten.

I anslutning till vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att andra kammaren måtte för sin del besluta, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, det Kungl. Maj:t i anslutning till de av utskottet nu angivna synpunkterna måtte låta utreda, huruvida, i vad mån och på vad sätt den verksamhet, som sedan långt tillbaka pågått för att bereda barn i skolåldern från samhällen med sammanträngd befolkning (städer, industriorter m. fl.) tillfälle att genom vistelse på landsbygden under ferierna förvärva hälsa och krafter, må genom statens försorg stödjas och utvecklas.

Stockholm den 5 april 1929.

På utskottets vägnar:

GUST. MOSESSON.

Närvarande vid ärendets slutbehandling i utskottet: herrar *Mosesson, Ljung, Persson* i Grytterud, *Mårtensson, Gardell* i Stenstu, *Weijne, Lundström Johansson* i Bro och *Persson* i Tidaholm samt fru *Nordgren*.

Reservation

av herrar *Ljung, Persson* i Grytterud, *Gardell* i Stenstu, *Lundström* och *Johansson* i Bro, vilka ansett, att utskottets yttrande bort hava följande lydelse:

”Såsom motionärerna framhållit, torde det knappast från något håll bestridas, att den nu existerande verksamhet, som går ut på att sända ut till landet

barn från samhällen med mera sammanträngd befolkning och främst sådana barn, som bo i mer eller mindre hälsovådliga bostäder, är en verksamhet av ur sociala och sanitära utgångspunkter synnerligen tilltalande slag.

Utskottet finner också, i likhet med socialstyrelsen, denna rörelse värd all uppmuntran och stöd ej blott från enskilt håll utan även från samhällets sida. Emellertid torde, såsom jämväl socialstyrelsen framhållit, det kunna ifrågasättas om här föreligger ett intresse av direkt statlig natur. Väl äro alla sådana åtgärder för beredande av lantvistelse och rekreation åt mindre bemedlade barn i skolåldern till gagn för samhället, men det behov därav, som förevarande verksamhet avser att tillgodose, gör sig enligt sakens natur huvudsakligen gällande i städer och andra samhällen med sammanträngd befolkning. I den mån det allmänna bör träda hjälpende emellan för att stödja enskilda strävanden på området, synes därför denna uppgift böra ankomma på de kommuner, det vederbör.

De betänkligheter mot ett statsingripande, vilka hysas av såväl socialstyrelsen som skolöverstyrelsen, hava synts utskottet tungt vägande, och härtill komma vidare de ekonomiska följderna av ett sådant ingripande. Därest verkligen något mera betydande skulle uträttas från statens sida, måste givetvis anspråken på statskassan bliva avsevärda.

Härtill kommer slutligen att, såsom av den lämnade redogörelsen för frågans tidigare behandling framgår, skolöverstyrelsen redan genom Kungl. Maj:ts beslut den 15 december 1922 anbefallts att framdeles, därest överstyrelsen så funne påkallat, till Kungl. Maj:t inkomma med de förslag i ämnet, till vilka förhållandena då ansåges giva anledning. Det i motionen framställda önskemålet befinner sig alltså alltfört under uppmärksamhet från statsmakternas sida, och man torde kunna utgå från att, om och när förhållandena sådant påkalla och medgiva, skolöverstyrelsen kommer att göra erforderlig framställning i ärendet.

I anslutning till vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion, II: 302, icke måtte till någon andra kammarens åtgärd föranleda."

Avskrift.

Bilaga 1.

KUNGL. SOCIALSTYRELSEN

Stockholm den 4 mars 1929.

Till Riksdagens andra kammares första tillfälliga utskott.

Genom beslut den 8 februari 1929 har Kungl. Maj:t med anledning av anhallan den 5 februari 1929 av riksdagens andra kammares första tillfälliga utskott om utlåtande av socialstyrelsen över en inom andra kammaren väckt motion, nr 302, angående understödjande av verksamheten med s. k. skolovskolonier anbefallt styrelsen att avgiva och till nämnda utskott överlämna det av utskottet sålunda begärda utlåtandet. Till fullgörande av det givna uppdraget får styrelsen anföra följande.

Ändamålet med den s. k. skolovskoloniverksamheten är tvivelsutan mycket behjärtansvärt och rörelsen värd all uppmuntran och stöd ej blott från enskilt håll utan även från samhällets sida. Det kan emellertid ifrågasättas, om här föreligger ett intresse av direkt statlig natur. Väl äro alla sådana åtgärder för beredande av landsvistelse och rekreation åt mindre bemedlade barn i skolåldern till gagn för samhället, men det behov därav, som förevarande verksamhet avser att tillgodose, gör sig enligt sakens natur huvudsakligen gällande i städer och andra samhällen med sammanträngd befolkning. I den mån det allmänna bör träda hjälpende emellan för att stödja enskilda strävanden på området, synes därför denna uppgift böra ankomma på de kommuner, det vederbör.

Tack vare enskildas — för övrigt erkännansvärda — ansträngningar, kommunalt stöd samt slutligen och icke minst allmänhetens starka sympatier för saken har rörelsen på relativt kort tid nått en betydande omfattning och livskraft. Intet tyder på att denna gynnsamma utveckling under nu rådande betingelser skulle komma att avstanna. Däremot torde det finnas skäl till farnhågor för att intresset hos initiativtagarna samt offerviljan hos allmänheten och hos kommunala myndigheter möjligen skulle avtaga, därest det ekonomiska ansvaret för verksamheten i viss utsträckning överflyttades på staten.

På grund av det nu anförda anser socialstyrelsen icke tillräckliga skäl föreligga att tillstyrka bifall till den i motionen föreslagna utredningen.

*Gunnar Huss.**Knut Bergström.*

Bilaga 2.

Till Riksdagens andra kammarens första tillfälliga utskott.

Genom nådigt beslut den 8 februari 1929 har skolöverstyrelsen av Kungl. Maj:t anbefallts att snarast möjligt och senast den 10 mars 1929 till utskottet inkomma med begärt utlåtande över en av herr Hage och fru Nordgren i andra kammaren väckt motion, nr 302, angående understödjande av verksamheten med s. k. skollovskolonier. I anledning härav får överstyrelsen anföra följande.

Såsom motionärerna eninra om, avlät 1917 års riksdag till Kungl. Maj:t en underdånig skrivelse av enahanda innebörd som motionärernas nu förevarande förslag till riksdagsskrivelse.

Genom nådig remiss den 25 maj 1917 anbefallde Kungl. Maj:t dåvarande folkskolöverstyrelsen att avgiva utlåtande i ifrågavarande ärende.

Till åtlydnad härav utsände folkskolöverstyrelsen den 14 juli 1917 ett cirkulär i ärendet till statens folkskolinspektörer för avgivande av yttrande efter hörande av de skolråd, som de kunde finna lämpliga, samt till folkskolestyrelser och skolråd i städer, för avgivande av yttrande efter hörande av vederbörande lokalinspektör eller överlärare.

Svar å detta cirkulär ingingo under loppet av år 1917.

Den 15 december 1921 ingav överstyrelsen till Kungl. Maj:t ett underdånigt utlåtande i ärendet, i vilket utlåtande även behandlades en till överstyrelsen remitterad riksdagsskrivelse rörande barnbespisningsverksamheten.

Överstyrelsen anförde därvid, att det redan vid en förberedande granskning av uppgifterna i svaren å det ovannämnda cirkuläret blev uppenbart, att de erhållna svaren icke kunde anses lämpliga att läggas till grund för den av riksdagen begärda utredningen. Kristidens inflytande hade nämligen gjort dessa utlåtanden mindre användbara för att läggas till grund för förslag, avseende normala förhållanden. De stora kostnader, som i vart fall skulle läggas på det allmänna, verkade dessutom avskräckande. Överstyrelsen hade därför ansett sig böra tills vidare, till dess att mera normala förhållanden åter blivit rådande, uppskjuta avgivandet av utlåtande i frågan.

I princip uttalade överstyrelsen, att den ansåg det önskvärt, att, där kommuners eller enskildas resurser eller offervillighet icke räckte till för ett nöjaktigt ordnande och uppehållande av ifrågavarande välfärdsåtgärd, staten trädde hjälpande till.

När överstyrelsen i samband med avgivandet av sitt utlåtande hade övervägt lämpligheten av att inhämta förnyade yttranden för att därefter framlägga förslag i den föreliggande frågan, hade överstyrelsen kommit till den uppfattningen, att en dylik utredning, till följd av den vid tiden för utlåtandets avgivande rådande depressionen på näringslivets flesta områden och den därav följande arbetslösheten, lika litet som den under världskriget företagna kunde väntas giva ett för normala förhållanden lämpat resultat.

Med hänsyn härtill samt till det arbete och den kostnad en dylik utredning skulle medföra ävensom i betraktande av det dåvarande statsfinansiella läget hade överstyrelsen icke ansett sig, utan särskilt direktiv av Kungl. Maj:t, böra företaga ett nytt utredningsarbete i den föreliggande frågan. Överstyrelsen hemställde därför om nådig föreskrift i berörda hänseende.

Genom nådigt beslut den 15 december 1922 avgjorde Kungl. Maj:t ärendet.

Med hänsyn till å ena sidan de stora kostnader, som frågans lösning skulle förorsaka statsverket, å andra sidan det rådande statsfinansiella läget fann Kungl. Maj:t riksdagens berörda skrivelse icke föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Tillika förordnade Kungl. Maj:t, att handlingarna i ärendet skulle överlämnas till överstyrelsen, som skulle hava att framdeles, därest överstyrelsen så funne påkallat, till Kungl. Maj:t inkomma med de förslag i ämnet, till vilka förhållandena då ansåges giva anledning.

I anledning av detta Kungl. Maj:ts beslut har överstyrelsen under den tid, som sedan dess förflutit, haft sin uppmärksamhet riktad på denna fråga. Överstyrelsen har därvid kunnat konstatera, hurusom här ifrågavarande verksamhet, även sedan mera normala förhållanden inträtt, alltjämt fortgått, ehuru med en viss förskjutning i formerna. Såväl kommuner som enskilda ha därvid visat intresse och offervillighet. Icke minst har den enskilda offervilligheten varit betydande.

Överstyrelsen har ur de till dess statistiska avdelning vid slutet av de båda senaste femårsperioderna från skoldistriktet inkomna fullständigare statistiska uppgifterna i följande tablå sammanställt de tillgängliga siffrorna rörande omfattningen av vad som under redovisningsåren 1920—1921 och 1925—1926 åtgjorts med avseende på skollovskolonier och kostnadsfri utackordering av skolbarn under ferierna.

Redovisningsår	Städer				Landsbygden			
	Antal distrikt med skollovskolonier	Antal barn i skollovskolonier	Antal distrikt med fri utackordering	Antal barn med fri utackordering	Antal distrikt med skollovskolonier	Antal barn i skollovskolonier	Antal distrikt med fri utackordering	Antal barn med fri utackordering
1920—1921	51	8,191	29	2,955	67	679	31	1,610
1925—1926	56	10,275	19	1,063	146	1,083	41	142

Vid en jämförelse med siffrorna för redovisningsåret 1920—1921 visa siffrorna för redovisningsåret 1925—1926, vad skollovskoloniverksamheten angår, en ökning för såväl städer som landsbygd. Vidkommande den kostnadsfria utackordringen av skolbarn förete siffrorna en minskning.

Men även om på förevarande område en ganska omfattande verksamhet utvecklas, har överstyrelsen varit och är fortfarande medveten om, att mycket återstår att göra. Det förhåller sig utan tvivel så, att det, såsom motionärerna framhålla, finns samhällen, där en verksamhet av denna art skulle vara synnerligen motiverad, men där den helt saknas. Vidare skulle det i de samhällen, där verksamheten förefinnes, vara önskvärt, att flera barn, än som nu är fallet, finge åtnjuta förmånen av lantvistelse, och att barnens lantvistelse i vissa fall kunde göras långvarigare.

På samma gång överstyrelsen sålunda finner, att en utveckling av ifrågavarande verksamhet är i hög grad önskvärd, har överstyrelsen emellertid icke kunnat undgå att beakta de konsekvenser, som torde bli en följd av ett statsingripande på ett nytt område, där hittills kommuner och enskilda ensamma bedrivit verksamhet. Man torde nog därvid böra räkna med att, även om man söker begränsa statsingripandet och även om någon inskränkning i den hittills-

varande frivilliga hjälpverksamheten icke skulle äga rum, frågans lösning kommer att förorsaka statsverket icke ringa kostnader, om något mera påtagligt resultat skall kunna vinnas. Men därtill kommer, att man nog kan ha skäl att hysa farhågor för att ett statsingripande kan komma att inverka hämmande på den frivilliga verksamheten. Blev så fallet, torde kraven på statens hjälp ökas, i samma mån som de frivilliga bidragen minskas, och, försåvitt icke hela verksamheten skall bli lidande, torde staten därvid nödgas träda emellan.

Det är bland annat med hänsyn till nu senast anförda omständigheter, som överstyrelsen icke funnit det påkallat att under den tid, som förflutit efter ovanberörda nådiga beslut, till Kungl. Maj:t inkomma med något förslag i ämnet eller över huvud i ärendet vidtaga någon ytterligare åtgärd. Framför allt har dock detta berott på att överstyrelsen, som under denna tid haft att inför Kungl. Maj:t framlägga en mångfald förslag till äskanden för viktiga pedagogiska och sociala ändamål, måst konstatera, att vissa förslag till enligt överstyrelsens mening synnerligen behjärtansvärda ändamål av statsfinansiella skäl helt eller delvis ansetts icke kunna bifallas.

Överstyrelsen vill till slut framhålla, att överstyrelsen i enlighet med vad överstyrelsen i det föregående uttalat och utifrån de pedagogiska och sociala synpunkter, som för överstyrelsen böra vara i första hand normerande vid bedömandet av förevarande ärende, givetvis alltjämt har ett stort intresse av att här ifrågavarande i hög grad behjärtansvärda verksamhet på bästa sätt främjas.

Stockholm den 8 mars 1929.

Otto Holmdahl.

Gustaf Walli.

Axel Berlin.

Bilaga 3.

Till Andra kammarens första tillfälliga utskott.

I skrivelse den 5 innevarande februari har utskottet berett Svenska stadsförbundet tillfälle att avgiva yttrande över en av herr Hage och fru Nordgren i andra kammaren väckt motion nr 302 angående understödjande av verksamheten med s. k. skollovskolonier. Med anledning därav får förbundets styrelse härmed anföra följande.

Att döma av de uppgifter, som stått styrelsen till buds, förekommer skollovskoloniverksamhet i tämligen stor utsträckning i städerna. Formerna och omfattningen växla dock betydligt för olika platser. Vanligen är det någon för ändamålet bildad förening, som igångsatt verksamheten, oftast i samarbete med skolmyndigheterna. Stundom anordnas kolonier också av sjukvårdsföreningar eller av föreningar med vidsträcktare program, upptagande även barnbeklädnad, understöd åt fattiga familjer etc. I stor utsträckning bygger verksamheten på medlemsavgifter, gåvor, insamlingar och behållning från för ändamålet anordnade konserter, "barnens dag" etc. Flerstädes har verksamheten emellertid erhållit kommunalt understöd. Att detta på sina håll blivit rätt betydande framgår därav, att i årets utgiftsstater för ändamålet återfinnas anslagsbelopp å för Stockholm 87,000, för Göteborg 42,000 och för Malmö 35,000 kr. Livaktigheten hos rörelsen har tydligen varit rätt olika i olika städer, beroende på flera förhållanden, såsom ledningens aktivitet, möjligheten att erhålla kraftigare bistånd från industrier och sparbanker i orten etc. Man torde knappast kunna säga, att rörelsens omfattning på de olika platserna stått i en mera bestämd relation till behovet. Utvecklingen har stundom nog bestämts mera av andra faktorer än av tillståndet bland barnen. Det torde förhålla sig så, som motionärerna uppgiva, att man ofta nödgas avvisa barn, som man gärna skulle se möjligheter att få med.

Styrelsen delar motionärernas mening, att skollovskoloniverksamheten är "en verksamhet av ur sociala och hygieniska utgångspunkter synnerligen tilltalande slag". I vår tid med dess jäktande och uppsplitande arbete på de flesta områden är det uppenbarligen av en alldeles särskild vikt, att ungdomen kommer ut i förvärvsarbetet med obrutna krafter. En uppväxttid under ohygieniska förhållanden grundlägger ofta sjukdomar, som hindra individens förvärvsmöjligheter och kräva dyrbar, av det allmänna bekostad vård. De medel som nedläggas på skollovskoloniverksamheten torde, även bortsett från humanitära synpunkter, därför vara väl använda. I själva syftet med motionen vill styrelsen därför för sin del livligt instämma.

Däremot ställer sig styrelsen något tveksam beträffande de former för understödjandet från statens sida, som antydhas i motionen. Ehuru icke bestämt uttalat synes det vara motionärernas mening, att statens bidrag i första hand skulle utgå till *kommunerna*. Styrelsen kan icke finna denna tanke lycklig. Som redan framgår av det ovanstående hava kommunerna visserligen mångstädes understött verksamheten. Däremot hava de *icke* själva anordnat densamma. Det synes icke tillrådligt att genom formerna för statsunderstödet framtvinga en annan ordning än den nu överlag tillämpade. Även i fortsättningen torde det vara mest ändamålsenligt att söka tillförsäkra skollovskoloniverksamheten det intresse, som hittills visats densamma från privat håll. Det vill förefalla tämligen sannolikt, att bidrag från ortens industrier, sparbanker

och dylikt skulle utebliva, om kommunerna själva skulle driva verksamheten. Det torde vara ur många synpunkter olämpligt att på sådant sätt avkoppla enskilt intresse från rörelsen. Det är nog också en ofta gjord iakttagelse på det sociala området, att en av kommun så att säga "i egen regi" bedriven verksamhet lätt sväller ut och blir dyrbar utan att effektiviteten kan sägas bli i motsvarande grad ökad. Naturligen borde statsbidraget kunna utgå till kommun i de fall, då svårigheter av ena eller andra skälet mött mot anordnande av verksamheten i annan form än som en kommunal förvaltningsgren. Men någon företrädesrätt för kommun synes icke böra stipuleras.

För staten torde det icke behöva möta några större svårigheter att utöva nödig kontroll på den statsunderstödda skollovskoloniverksamheten. Skulle det befinnas önskvärt, att som förutsättning för statsbidraget stipuleras, att vederbörande kommun genom att insätta representanter i ledningen eller genom utseende av revisor tillerkändes ett kontrollerande inflytande över verksamheten, torde från kommunalt håll ingenting vara att invända däremot. Icke heller mot en föreskrift, att statsbidrag finge utgå endast under förutsättning av bidrag från vederbörande kommun torde i och för sig någonting vara att säga, under förutsättning dock att något minimibelopp ej fastställes för kommunbidraget. Det synes nämligen vara naturligt nog, om staten för sitt bidrag förutsätter ett visst intresse inom den kommun, som får draga nytta av den statsunderstödda verksamheten.

Med nu gjorda erinringar vill styrelsen sålunda för sin del tillstyrka ett bifall till motionen.

För Svenska stadsförbundets styrelse:

A. Borgström.

Dess ordförande.

Henning Karlson.

Stockholm den 20 februari 1929.